

frem, ved Noget, der unegtelig ligger noget fjernt her; men jeg kan dog ikke Andet end bemærke, at jeg er bleven meget overrasket ved at høre, at ogsaa en Omtale af Rigsdagsprædikatet skulde finde sin Plads ved Finantslovsforlagets almindelige Behandling; det havde jeg sandelig ikke ventet. Forøvrigt har jeg ikke det Mindste imod, at der gives mig Anledning til — jeg vil ikke sige ogsaa her, men jeg vil sige netop her — at besvare de Bemærkninger, der knytte sig til denne Sag. Den ærede Rigsdagsmand udtalte, at, hvad der var slet havde givet Anledning til Behreidelser eller Klager, men om det var fra Præsterne eller i Pressen hørte jeg ikke rigtig; maaste var det fra begge Steder. Hvad Præsterne angaar, er det mig ikke bekendt, at der er kommet Klager fra dem, medens det derimod, hvad Pressen angaar, er mig meget vel bekendt, at der i den er fremkommet Behreidelser og Klager i Anledning af den omspurgte Sag, hvilke Klager jeg dog har fundet saa umotiverede, at jeg sandelig ikke har taget mig dem til Hjerte. Jeg tror nemlig, at denne Sag er bleven behandlet paa den eneste sømmelige og passende Maade. Hvad der er foregaaet, foreligger jo for Offentligheden; man kjender jo den Skrivelse, der fra et Medlem af Folkethinget er bleven henvendt til Kirkeministeren; endvidere foreligger Svaret fra Ministerens Side paa denne Skrivelse, og endelig foreligger ogsaa Erklæringen fra Biskoppens Side. Jeg tror, at Enhver, som har gjort sig bekendt med disse Aktstykker — og jeg antager, at det er Tilfældet med de Fleste eller med Alle her i Salen — for det Første maa erkjende, at Skrivelsen fra den vedkommende Folkethingsmand til Ministeren var affattet i en fuldkommen passende og tilbørlig Form. Dernæst maatte det — i det Mindste tror jeg det — naar en saadan Skrivelse henvendes til Ministeren, være den eneste rette Betragtningssmaade, at den krævede et Svar i samme Form fra Ministerens Side, uden Hensyn til, fra hvem Skrivelsen kom, men dog navnlig, naar Taleren som her var om Noget, der staa i saa nær Forbindelse med Thinget, og naar Skrivelsen kom fra et Medlem af Thinget. Dette Svar gik da ud paa, at Ministeren Intet kunde gjøre, men at han maatte hense til — jeg maa bede lagt nye Mærke til Ordene — til Biskoppen selv personlig, om han maatte finde nogen Anledning til at gjøre Noget i Anledning af dette Aktstykke. Ministeren har da ganske overladt til Biskoppen at tage Beslutning om Sagen, fordi dette tilkom ham, da jo det hele Spørgsmaal om Bestemmelsen af Præsten og dennes Forhold i det Hele, hvad denne Sag angaar, ligger aldeles udenfor Ministeriets Resport. Jeg tror derfor, det var meget umotiveret af vedkommende Organ i Pressen — den ærede Rigsdagsmand har jo til min store Overraskelse sluttet sig til den omspurgte

Udtalelse — i denne Sag at ville se Noget, der tydede paa Svaghed fra Ministerens Side; det forekommer mig, at der slet ikke er selv den allermindste Grund til i og for sig at ville finde Svaghed her. Jeg tror, at den Fremgangsmaade, jeg har brugt, i det Hele taget maa anses for korrekt og at være en saadan, der maa følges i alle lignende Tilfælde. Jeg skal ikke negte, at jeg blev meget overrasket ved, at min Fremgangsmaade udtydedes som Svaghed overfor den Rigsdagsmand, om hvem der her er Spørgsmaal, eller som Tilbøielighed til at ville være behagelig overfor ham. Ubehagelig ønsker jeg ganske vist ikke at være; men jeg tror, at 24 Aars Erfaring har vist, at jeg ikke overfor den paagjældende ærede Rigsdagsmand frygter for at staa paa en anden Fod end en behagelig eller endog i bestemte Modstand til ham. Jeg har ikke her saa lidt som ellers lagt an paa at vinde hans Gunst, men overfor ham og overfor Andre vil jeg altid fremtræde paa den Maade og i den Form, som jeg finder er den korrekte.

J. Madsen: Det ærede Medlem for Randers Amts 2den Valgfreds (S. Red) mindede om Nødvendigheden af en Ombygning af Randers Banegaard. Jeg vil ikke undlade ved denne Leilighed at yttre min Beklagelse — saaledes som jeg ogsaa forhen har gjort — over, at den ærede Jernbanebestyrelse har været saa lidt forubseende, at den ikke har kunnet indse Nødvendigheden af at opføre disse Jernbanegaarde i et større Omfang, da de fra Først af bleve anlagte; thi det er en bekendt Sag, at det, naar man først har opført saadanne større Bygninger, og man da efter kort Tids Forløb skal ombygge dem, koster langt Mere, end naar man strax opfører dem i tilbørlig Størrelse. Dette har imidlertid ledet mig ind paa den Tanke, om det Samme ikke endnu finder Sted ved Bygningen af den syd-vestjydske Jernbane; navnlig er jeg bange for, at det Spørgsmaal der vil komme frem, om man ikke maaste have fastsat for saa Stationer og især da Holdepladser. Det er mig saaledes ikke bekendt, at der er paatænkt nogen Station eller Holdeplads paa en Strækning af omtrent 2½ Mil fra Holstebro. Det er rigtignok blevet sagt af Ingeniøerne, at der var paatænkt 2 Holdepladser paa denne Strækning, men efter hvad jeg har erfaret i den senere Tid, har man opgivet denne Bestemmelse, og der bliver først anlagt en Station Syd paa eller Vest paa i ca. 2½ Mils Afstand fra Holstebro. Jeg tror i det Hele taget, at det ved Jernbaners Anlæg er nødvendigt at tage Hensyn til Befolkningens Larm, og da navnlig ogsaa til den saakaldte lokale Interesse, der vistnok heri Landet indbringer den største Indtægt til Jernbanen, men naar man skal tage Hensyn til Vigtigheden af den lokale Interesse, tror jeg, at det ikke alene er nødvendigt at oprette flere Holde-